

Tình Yêu Cùng Tên

Contents

Tình Yêu Cùng Tên	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Nghiệt Duyên	2
3. Chương 3: Xa Cách	5
4. Chương 4: Chờ Đợi	7
5. Chương 5: Gặp Lại	10
6. Chương 6: Đột Biến	12

Tình Yêu Cùng Tên

Giới thiệu

Có một số người đã định trước sẽ gặp gỡ, tựa như linh hồn và cơ thể hòa nhập với nhau, cho dù khởi đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cung-ten>

1. Chương 1: Mở Đầu

Có một số người đã định trước sẽ gặp gỡ, tựa như linh hồn và cơ thể hòa nhập với nhau, cho dù khởi đầu ra sao, cuối cùng sẽ thu hút lẫn nhau mà kết hợp làm một...

Tiêu Vũ không giống người bình thường, ít nhất bản thân cô cho là thế.

Về phần không giống người thường thế nào? Phải nói từ thời em bé của bạn học Tiêu Vũ.

Con người từ em bé phát triển thành đứa trẻ, có hai cột mốc: một là ngôn ngữ, hai là cảm xúc.

Bạn học Tiêu Vũ của chúng ta ở trong quá trình phát triển khác hẳn với em bé bình thường, khiến cho cô sau này nghĩ rằng mình “không giống người thường”.

Một em bé bình thường câu nói đầu tiên nhất định là bố hoặc mẹ, đương nhiên điều này chủ yếu dựa vào thứ hạng trong gia đình, nhưng baby Tiểu Vũ của chúng ta từ đầu tiên thốt ra lại chính là “Tiểu tử thôi”, nghe thế nào cũng không giống như từ ngữ mà một em bé nói ra.

Dựa theo hồi tưởng của ông bà Tiêu, vào lúc đó biểu tình của bọn họ là cứng ngắc, cảm giác bị tổn thương, mọi nỗ lực đều uống phí. Vì tình huống đột ngột phát xuất này, ông bà Tiêu quyết định giấu kín, sợ người khác nói bọn họ không biết dạy con gái. Loại cuộc sống sợ sệt này vẫn liên tục cho đến lúc baby Tiểu Vũ lên ba tuổi, khi cô bé rút cuộc mở miệng gọi “Bố mẹ”, thần kinh căng thẳng của ông bà Tiêu cuối cùng được thả lỏng, nhưng một cơn sóng khác lại nổi lên: trong đời sống cảm xúc của baby Tiêu xuất hiện sự lệch lạc nghiêm trọng.

Một baby hồn nhiên đáng yêu nên tràn đầy khao khát đối với cuộc sống hơn nữa thường dùng thái độ tích cực để tìm hiểu nó. Trong tâm hồn nhỏ bé chỉ nên tồn tại suy nghĩ lạc quan, nhưng baby Tiêu của chúng ta lại phá vỡ truyền thống lần nữa, cô bé thường xuyên nhú mồm, cái miệng không than thở “Con muốn...con muốn...” mà là “...đáng ghét...” Ông bà Tiêu hiền lành vẫn không hiểu vì sao con gái nhà mình cay độc như vậy, rõ ràng là phương châm giáo dục cân bằng, không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Cho đến một ngày, baby Tiêu tự mãn thốt lời với một baby khác: “Tiểu tử thôi, tôi ghét cậu.”

Hóa ra hồi trước cố gắng luyện tập phát ra tiếng đều là vì “một lời kinh người” hôm nay. Ông bà Tiêu thở phào một cái, nhìn con gái kiêu ngạo hống hách nhà mình và sắc mặt thờ ơ của một cậu bé nào đó, sau đó hai ông bà cùng trao đổi ánh mắt với một cặp ba mẹ trẻ ở đối diện, thầm nghĩ: tuổi trẻ thật tốt.

Về phần nguyên nhân mà baby Tiêu căm ghét baby điềm tĩnh kia thì trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng của baby Tiêu.

“Bởi vì tiểu tử thôi chết tiết kia cùng tên với mình.” Nhiều năm về sau, Tiêu đại tiểu thư hận đến ngứa răng mà thổ lộ tiếng lòng.

Khách quan mà nói, cách nói của Tiêu đại tiểu thư có chút cực đoan, bởi vì tiểu tử thôi kia họ Tiêu tên Vũ, chỉ là tên đồng âm mà thôi, bởi vì lý do không biết nên khóc hay cười này, Tiêu đại tiểu thư “oán hận” tiểu tử thôi kia gần mười lăm năm trời.

Nữ chính Tiêu Vũ: Tiêu = tiêu điều, Vũ = mưa. Nam chính Tiêu Vũ: Tiêu = ban đêm, Vũ = vũ trụ.

2. Chương 2: Nghiệt Duyên

“Nghiệt duyên” này bắt đầu từ thời thơ ấu đã hoàn toàn cột chặt vào nhau.

Thời nhà trẻ.

“Con không muốn đi học ——” Tiểu công chúa bốc đồng quát to khàn cả giọng, rất rõ ràng “quốc vương” và “hoàng hậu” không theo ý muốn của cô bé.

“Ngoan, Tiểu Vũ, ở nhà trẻ có rất nhiều lợi ích, có nhiều bạn bè và thức ăn.”

“Không ~ muốn ~” Tiểu công chúa vẫn tùy hứng như trước.

“Tiểu Vũ ——” Ngay lúc sự kiên nhẫn tận tình khuyên nhủ của hai vợ chồng sắp cận kiệt thì một cậu bé ăn mặc chỉnh tề đi ngang qua, lúc không có người khác để ý cậu đã cho cô bé một ánh mắt khinh bỉ, nhưng khi đối mặt với hai vợ chồng kia thì cậu lập tức thay đổi thành dáng vẻ ngoan ngoãn, rất lễ phép nói, “Chào chú, chào dì, buổi sáng tốt lành ạ, chú dì đưa Tiểu Vũ đến trường phải không? Được học chung với Tiểu Vũ, cháu vui lắm ạ!”

“Ừ ừ ừ, Tiểu Vũ ngoan quá, không giống như con bé nhà chúng ta, haiz ~~”

“Ha ha, không đâu ạ, Tiểu Vũ cũng rất ngoan.”

Người khác không biết tâm tư của cậu, nhưng tôi thì rất rõ ràng, tiểu tử thối, dám trêu chọc trước mắt tôi, nếu không phải vì học cùng trường với cậu thì tôi sao lại bài xích việc đến trường. Tiêu Vũ oán giận trong lòng, trông thấy bản mặt làm bộ làm tịch kia, cô bé thật muốn đánh lộn mà.

Ông bà Tiêu nửa đi nửa kéo Tiêu Vũ khóc nháo không ngừng đến cổng nhà trẻ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Bạn nhỏ Tiêu Vũ thấy tình thế không thể xoay chuyển được nữa thì dừng khóc lóc, nghiêm túc suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Hừm, chỉ là cùng trường mà thôi, miễn là không cùng lớp thì vẫn còn có đường sống. Nghĩ đến đây, bạn nhỏ Tiêu Vũ đột nhiên cảm thấy tương lai mình còn có chút hy vọng.

Tiêu Vũ đang lập kế hoạch cho tương lai tốt đẹp của mình thì cảm thấy bên cạnh có thêm một người, kế bên xuất hiện một tên tiểu tử thối nào đó đang đứng bên cạnh cô bé, trên khuôn mặt mang theo nụ cười quỷ dị.

“Cậu, cậu muốn làm gì?”

“Đâu có gì, tôi chỉ muốn nói với cậu một chuyện mà thôi.”

“Chuyện gì?”

Nhìn thấy con người trước mắt đột nhiên mở to, Tiêu Vũ không khỏi cảm thấy thú vị, nhất là khi chủ nhân của cặp mắt đen bóng kia biết được chuyện, ha ha, cậu rất mong đợi đấy.

“Này, tiểu tử thối, rốt cuộc cậu nói hay không.”

Chắc chắn, tính tình nóng nảy dữ.

“Ồ, không có gì, chỉ là muốn nói với cậu, cậu và tôi ‘thật không khéo’ học cùng một lớp.”

“Cái gì ——”

Tiêu Vũ thất thanh thét chói tai, tương lai tốt đẹp của mình ——

Thời tiểu học.

“Tiêu Vũ, hôm nay cậu trực nhật với tôi đấy.” Tiêu Vũ đã bắt đầu lộ ra dáng vẻ tuần tú, cậu nhìn một bóng dáng nhỏ bé nào đó đang muốn lén chuồn đi, buồn cười nói, “Cậu đừng hòng chạy trốn.”

“Tôi, tôi, ai nói tôi chạy trốn.” Tiêu Vũ lén lút giấu cặp sách ra sau, hai má phồng lên như cái trống.

“Ha ha, tốt nhất là vậy, vả lại cậu muốn trốn cũng không được.” Tiêu Vũ nói chắc chắn.

“Hử?”

“Đồ ngốc.”

“Cậu nói ai là đồ ngốc hả.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Vũ đỏ rần, vô cùng bất mãn với loại từ ngữ có chứa tính chất sỉ nhục này dùng trên dáng vẻ xinh đẹp tài mạo song toàn của cô.

“Ai trả lời thì là người đó.”

“Cậu ——”

“Ô kìa, ô kìa, vợ chồng son lại cãi nhau, ha ha tình cảm thật tốt nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đáng yêu quá đi.”

Tiêu Vũ ở bên cạnh nghe được những lời thì thầm này, lỗ tai cô cũng đỏ theo, vì che giấu nên cô quát to với những người kia, “Các cậu nói bậy gì đó.”

“Mắc cỡ rồi, ha ha.”

“Cậu cậu cậu, đều tại cậu.” Cô đem cơn giận trút lên người Tiêu Vũ đứng bên cạnh đang làm ra vẻ vô tội, bạn học Tiêu đỏ mặt chạy đi, đương nhiên còn có cặp sách của cô.

“Ha ha, tha cho cậu lần này nữa, nhưng cậu còn có thể trốn bao lâu chứ.” Trông thấy bộ dạng chạy trốn của Tiêu Vũ, cậu ám Tiêu lẩm bẩm.

Thời sơ trung.

Rút ra kinh nghiệm của hồi trước, Tiêu Vũ hao hết võ mồm để thuyết phục ông bà Tiêu đồng ý với đề nghị của mình, cô mang tâm trạng vui sướng đến trường, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới tốt đẹp.

Cô kéo hành lý, đứng trước ngôi trường mà mình sắp sinh hoạt sau này, Tiêu Vũ có cảm giác như sống lại.

Ha ha, thật vất vả mới thuyết phục bố mẹ đồng ý inh ghi danh tại ngôi trường rất xa này, thế thì chắc là không gặp cái tên âm hồn bất tán kia nữa.

Xét thấy bài học kinh nghiệm hồi trước, Tiêu Vũ cẩn thận nhìn quanh bốn phía. Ừm, tin chắc không có nhân vật khả nghi. Ha ha, cuộc sống tốt đẹp của mình, chờ mình nhé.

“Chào mọi người, tớ là Tiêu Vũ, sau này chúng ta sẽ khăng định trở thành bạn tốt.” Tiêu Vũ tràn đầy tự tin đứng trên bục giảng trong lớp, tự giới thiệu ngắn gọn.

Ừm, rất tốt, lại xác nhận không có nhân vật khả nghi. Cô ngồi tại chỗ của mình nhìn xung quanh phòng học một vòng, trong lòng âm thầm vui sướng.

Khi tất cả mọi người giới thiệu xong, trái tim nháy nhót của Tiêu Vũ đã không thể kiềm nổi nữa.

“Được rồi, các học trò, bây giờ chúng ta bắt đầu ——”

“A, em xin lỗi, thưa thầy em đã tới muộn.” Một âm thanh lạnh lùng đột nhiên thốt ra ngắt lời thầy giáo ở trên bục giảng, âm thanh kia xuất hiện trước mắt mọi người mang theo khuôn mặt tuần tú đủ để các cô nàng mê trai hét to.

“Á, đẹp trai quá ——” Tiếng hét không ngừng vang lên, nhưng trong tiếng thét như thủy triều tại đây vẫn có thể phân biệt rõ ràng có một tiếng thét hoàn toàn không giống những người khác.

Đôi chân thon dài bước lên bục giảng, dềnh dàng đi tới, thái độ phóng khoáng nói: “Chào mọi người, tớ là Tiêu Vũ.”

“Á ——” Lại là một trận hét to.

Tiêu Vũ chịu không nổi mà móc lỗ tai, trong lòng vô cùng buồn bực nhưng dường như không hề kinh ngạc, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu vì sao lại như vậy, tựa như sự xuất hiện của anh là không ngoài dự đoán, nhưng tại sao nhỉ?

Tiêu Vũ làm thế nào cũng không hiểu đành dứt khoát vứt bỏ việc hao tâm tổn trí này, chỉ một lòng than vãn đời học sinh sơ trung bị thâm của mình.

“Này, Tiêu Vũ, cậu ta cùng tên với cậu đấy.” Bạn ngồi cùng bàn mới của Tiêu Vũ nói với cô như là phát hiện ra đại lục mới.

“Thế à?” Tiêu Vũ ừ ừ nói.

Lần nào, lần nào, lần cũng như vậy.

Tiêu Vũ nằm bò trên bàn nhớ tới những việc từng trải của trước kia, ý nghĩ thù hận đột nhiên tăng cao.

Đều tại tên kia, lần nào cũng bị người ta hiểu lầm, giống như bây giờ ——

“Tiêu Vũ ——”

“Vâng.”

“Vâng.”

Hai âm thanh đồng thời vang lên, hai bóng dáng cũng đồng thời đứng lên, sau khi nhìn thoáng qua đối phương, trong mắt của một người rõ ràng dâng lên lửa giận, mà người còn lại thì ung dung nhìn đối phương.

“À, hai trò ngồi xuống trước đi, thầy gọi trò khác trả lời câu hỏi.” Thầy giáo khó xử đứng trên bục giảng, cố gắng phòng ngừa một cuộc “chiến tranh”.

Từ đây, tại bất cứ tiết học nào, không còn có thầy cô nào gọi một người trong bọn họ để trả lời.

Thật không hiểu là bi ai hay là hạnh phúc?

3. Chương 3: Xa Cách

“À, thật là thoải mái, nghỉ hè là tốt nhất.” Tiêu Vũ thoải mái, ưỡn người thư giãn toàn thân mình.

“Cậu đó, sao mà giống mèo con thế hả.” Thạch Tiểu Tiểu, bạn thân của Tiêu Vũ cũng chính là bạn cùng bàn hồi sơ trung, chính là cô gái đã nói anh bạn mới đến cùng tên với Tiêu Vũ, cất tiếng nói.

“Ha ha, mèo rất tốt mà, thân hình mềm mại, bộ lông mượt mà.” Tiêu Vũ ôm lấy Tiểu Béo nhà mình (một con mèo Ba Tư mập mạp), dùng mặt cọ cọ lên nó.

“Meo ~”

“Ngoan, Tiểu Béo.” Một mình Tiêu Vũ chơi đùa vui vẻ với bé mèo.

“À, Tiêu Vũ, cậu định học trường trung học kia sao?” Trầm mặc hồi lâu, Tiểu Tiểu đột nhiên đặt câu hỏi.

“Đương nhiên, thư thông báo cũng gửi rồi.” Tiêu Vũ tiếp tục chơi đùa với mèo, tỏ vẻ vô vị nói.

“Nhưng mà ——” Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi.

“Không có nhưng mà, Tiểu Tiểu, trường đó là sự lựa chọn tốt nhất của tớ.”

“Chỉ cần không có cậu ta, trường nào cũng là sự lựa chọn tốt nhất của cậu.” Tiểu Tiểu nhỏ giọng than thở.

“Cậu một mình ở đằng kia than thở gì đó?”

“Không, không có gì, cậu tới đó rồi phải nhớ tớ đấy.”

“Làm ơn đi, chỉ là thành phố lân cận mà thôi, chẳng phải sinh ly tử biệt.” Đối với cô bạn thân đa sầu đa cảm, Tiêu Vũ nhin không được mà đảo mắt khinh thường.

“Đúng vậy, không phải sinh ly tử biệt.”

Kỳ nghỉ hè thoải mái sắp kết thúc, Tiêu Vũ đang ở trong phòng chuẩn bị cho việc nhập học, đột nhiên bị bố mẹ cô gọi đi.

“Bố mẹ gọi con —— sao cậu lại tới đây.” Tiêu Vũ không hiểu tình hình, khi nhìn thấy người ngồi trên sofa trong phòng khách, sắc mặt cô chợt thay đổi.

“Tiêu Vũ, sao con không biết lễ phép hả.”

“Tsk.”

“Tiêu Vũ ——”

“Không sao ạ, chú dì, hôm nay cháu tới là muốn gọi Tiểu Vũ cùng cháu ra ngoài.” Cậu thiếu niên tuấn tú ngồi trên sofa lịch thiệp mở miệng.

“Hà?”

Chờ đến khi Tiêu Vũ phản ứng lại thì cô đã bị bố mẹ của mình đẩy ra ngoài cửa, hai ông bà còn mang theo nụ cười tươi tắn nói: “Mau đi đi, Tiểu Vũ à, phải đưa Tiểu Vũ nhà chúng ta nguyên vẹn trở về nhé.”

“Vâng ạ, chú dì cứ yên tâm.” Tiêu Vũ thuận thế ôm lấy Tiêu Vũ đứng không vững vào lòng, anh cười sáng lạn.

“Bố —— mẹ ——” Tiêu Vũ trơ mắt nhìn cửa chính nhà mình đóng lại, cô khóc không ra nước mắt.

“Tiêu Vũ, cậu hãy ngoan ngoãn theo tớ đi.” Tiêu Vũ cười thần bí, ra vẻ trêu chọc con gái nhà lành.

“Cậu ——”

“Được rồi, được rồi, không giống với cậu nữa, cùng tớ đến một chỗ nhé.”

Cậu thiếu niên rất tự nhiên nắm tay cô thiếu nữ, đối với sự kháng cự của cô, anh không để ý lắm, chỉ khẳng khẳng nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia đi dọc theo ngã tư đường.

“Này, chúng ta đi đâu thế?” Sau khi đi qua mấy con phố, cô rốt cuộc nhìn không được mà hỏi, anh quay đầu nhìn thấy cô đang có chút hoang mang, anh không nói lời nào, tiếp tục nắm tay cô đi về phía trước.

Tà dương dần dần nhuộm đỏ nửa bầu trời, sáng rực như ngọn lửa.

Bóng dáng của hai người càng kéo càng dài...

“À, nơi này là...”

Khi anh rốt cuộc dừng bước, cô ngạc nhiên phát hiện bọn họ lại vòng trở về chỗ này, chỗ này không phải là...

“Là chỗ chúng ta chơi đùa hồi trước, dạo qua một vòng mới nhớ tới chỗ này.” Anh nhìn về mặt ngẩn ra của cô mà nói.

“Ồ?” Cô cảm thấy có chuyện gì đó trong lời nói của anh, cô nhìn một bên mặt tuần tú của anh dưới nắng chiều mà không biết trả lời thế nào.

Khoảnh khắc hai người trầm mặc đột nhiên bao phủ bầu không khí.

Hồi lâu sau, lâu đến mức cô nghĩ rằng anh không nói gì nữa, anh lại thốt ra lời khiến cô kinh ngạc.

“Tớ phải đi rồi.”

“Cái gì? Phải đi? Cậu?” Đối với tin tức đột ngột này, cô không biết làm sao.

“Ừ, sắp đi rồi, cho nên cậu không cần đến trường kia học.” Anh thản nhiên nói, không nghe ra cảm xúc gì.

“Tại sao?” Phải đi...

“Cậu còn nhớ hồi bé chúng ta chơi ở đây không?” Anh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ là nắm tay cô đến một chiếc xích đu trong công viên nhỏ này.

“Huh?” Kinh ngạc nhất thời còn chưa khôi phục, cô để anh tùy ý kéo mình đến cạnh xích đu.

“Còn nhớ có một lần tớ đẩy cậu ngồi trên xích đu, cậu khóc đến nỗi trời long đất lở.” Anh vuốt ve chiếc xích đu kia, rơi vào bên trong hồi ức.

“Cậu còn mặt mũi để nói hử, nếu không tại cậu thì cái váy mà tôi thích nhất sẽ không bị rách.” Vừa nghe anh nhắc tới chuyện năm đó, cô liền quên mất rồi rầm ban đầu trong lòng, ngược lại phóng thích nỗi oán hận của năm đó.

“Ha ha.”

“Này?” Cô thật sự không hiểu rõ hành động hôm nay của người trước mắt, không khỏi có chút mất tự nhiên.

“Lại đây, ngồi lên đi.”

“Hử?”

“Đừng lè mề nữa, lên đây.”

“Ồ.” Mặc dù trong lòng cô còn kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên xích đu, anh nắm lấy dây thừng nhẹ nhàng đong đưa.

Trông thấy xích đu càng đong đưa càng cao, tâm trạng của cô rất tốt như là được bay lên.

Tiếng cười khúc khích của cô quanh quẩn trên bầu trời tại công viên, theo tâm tình hưng phấn của cô, khoe miệng anh cũng giương lên.

Khi nắng chiều thu về tia sáng cuối cùng ở nhân gian, anh nắm tay cô chậm chậm đi về.

Kiến trúc gọi là “nhà” dần dần xuất hiện trước mắt, cô cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình hơi ẩm ướt, cô dừng bước chân, nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của anh.

“Cậu ——”

“Cậu đừng nói, hãy nghe tớ nói,” anh đột nhiên mở miệng, ngữ khí nghiêm trọng khiến người ta không thể xem nhẹ, “Tớ luôn biết cậu ghét tớ, đừng giả thích, tớ hiểu. Lúc chào đời, chúng ta ở sát vách, không ngờ sau khi xuất viện thế mà vẫn ở sát vách, mười mấy năm sau chúng ta vẫn cùng trường cùng lớp, giữa chúng ta vừa quen thuộc lại xa lạ, bởi vì tên chúng ta đồng âm nên khiến cậu và tớ gặp nhiều phiền toái, tớ hiểu được sự trốn tránh của cậu. Sự nghiệp của ba tớ phải chuyển sang thành phố khác, cho nên sau này cậu không còn phiền não nữa rồi, tớ sẽ biến khỏi cuộc sống của cậu, cậu có thể có được cuộc sống mà cậu luôn mong muốn.”

Âm thanh của anh có sự run rẩy khó mà phát hiện, nhưng anh vẫn cố gắng nói hết những lời trong lòng. Lường lự một lúc, anh chậm rãi vươn tay phủ lên mặt cô, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ tại khóe mắt.

Tớ cho phép cậu chạy trốn lần cuối cùng.

Lần sau, lần sau, lần sau tớ...

Tiêu Vũ đi rồi, Tiêu Vũ không đưa tiễn, bản thân cô cũng không biết tại sao mình không đi, bởi vì việc này cô còn được bố mẹ nhắc nhở từ sáng sớm.

Cô nằm bò trên bệ cửa sổ nhìn chiếc ô tô chở anh dần dần đi xa, cô không nghĩ ra vì sao mình không vui nổi, anh đi rồi, sẽ không còn ai khuấy rầy cuộc sống của cô, tại sao, tại sao...

Cuối cùng, Tiêu Vũ không đến ngôi trường cao trung tại thành phố lân cận, mà quay lại một trường cao trung ở thành phố mình, ngôi trường không có anh...

4. Chương 4: Chờ Đợi

“Tiểu Vũ, cậu lại suy nghĩ gì đó?” Thạch Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện trước mặt người nào đó đang ngây ngẩn, thử gọi trở về thần trí của ai đó.

Lúc ấy Tiêu Vũ quay về trường, cùng lúc Thạch Tiểu Tiểu cũng ghi danh tại đó, vì thế hai người lại là bạn học cùng lớp.

“Ồ? Không có gì.”

“Còn không có gì, tớ gọi cậu mấy tiếng luôn đó.”

“Hử, có chuyện gì sao?”

“Đi thôi, đi thôi, đi ăn cơm chiều.”

“Ồ.” Tiêu Vũ miễn cưỡng lên tiếng, đi theo Thạch Tiểu Tiểu ra khỏi phòng học, cô quay đầu nhìn nắng chiều ngoài cửa sổ, rất hồng, giống như hôm đó, cậu ấy, đã đi hai năm rồi, cậu ấy, có khỏe không?

Tiêu Vũ cảm thấy mình rất kỳ lạ, từ khi tên kia đi rồi bản thân cô lại là lạ, chẳng lẽ ——

“Đúng rồi, nhất định là không ai cãi nhau với tớ, cuộc sống nhàm chán để lại di chứng, đúng, nhất định là vậy.” Tiêu Vũ cảm thấy sự giải thích đối với bản thân rất hoàn hảo, nhưng có người không cho là vậy.

“Tiểu Vũ, cậu nói thế là muốn thuyết phục ai hả?”

“Huh? Thuyết phục ai, tớ cần phải thuyết phục ai sao?” Tiêu Vũ nghiêng đầu nghiêm túc nói.

Tiêu đại thiếu, đừng trách tôi không giúp cậu, sự thật là cô nhóc này quá ngu ngốc. Thạch Tiểu Tiểu chán nản, trong lòng than vãn thay cho ý định tốt đẹp của ai đó. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ít nhất tạm thời sẽ không bị người khác cuốn hút. Nghĩ kỹ lại, có lẽ sự ngu ngốc của người nào đó cũng có chút giá trị.

“Tiểu Tiểu, sau kỳ nghỉ hè này bọn mình phải chuẩn bị thi đại học, cậu có tính toán gì chưa.” Tiêu Vũ hí hoáy tóc mình, lơ đãng mở miệng nói.

“À, chuyện này, chưa nghĩ tới, còn cậu?”

“Tớ, tớ sẽ cố gắng thi vào trường đại học tài chính và kinh tế XX, tớ rất có hứng thú với tài chính.”

Quả nhiên. Thạch Tiểu Tiểu lấy tay sờ má, nhin không được khâm phục ai đó ngay cả điều này cũng đoán trước được, xem ra cô nhóc này không trốn được bao lâu nữa đâu.

“Này này, Tiểu Tiểu, cậu có nghe tớ nói không.”

“Có, có, tớ đang nghe.”

“Tớ nghe nói trường đó...”

Cởi bỏ bộ đồng phục non trẻ thay bằng trang phục thiếu nữ xinh đẹp, Tiêu Vũ toại nguyện bước vào con đường tri thức mà mình hằng ước mong.

“Tiểu Tiểu, vì sao cậu cũng ghi danh vào trường này thế?” Tiêu Vũ nghi hoặc nhìn cô bạn thân, hỏi ra chuyện mình luôn muốn hỏi, “Cậu không phải muốn đến thành phố gần bờ biển ư?”

“Chuyện này ——” Đương nhiên là bị một đại ma vương nào đó uy hiếp rồi, nhưng lời này không thể nói ra, “Đương nhiên là vì cậu ở đây mà.” Ặc, buồn nôn muốn chết, Thạch Tiểu Tiểu cố nén cảm giác nôn mửa, cười mỉm nói.

“Thật sao, tớ yêu cậu chết mất, Tiểu Tiểu cậu tốt nhất.” Tiêu Vũ cảm động ôm Thạch Tiểu Tiểu đang cười hơi cứng nhắc.

Haiz, thật sự là đứa trẻ đơn thuần mà, cũng khó trách cậu ta bảo mình trông chừng. Thạch Tiểu Tiểu sờ cái đầu nào đó đang chui trong lòng mình, cô yêu chiều nói thầm trong lòng.

“Tiểu Tiểu, cậu nói xem chúng ta nên tham gia vào câu lạc bộ nào.”

“Cậu thích cái nào thì tham gia cái ấy.” Ngay cả việc này cũng hỏi, mình thật sự mang số phận bảo mẫu rồi.

“Ừm ~ nhưng mà cái nào tớ cũng muốn tham gia cả.” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nào đó nhăn nhúm lại.

Thạch Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn đơn đăng ký trong tay người nào đó, câu lạc bộ kịch nói, câu lạc bộ trà đạo, câu lạc bộ phim hoạt hình, câu lạc bộ Taekwondo...

Trời ơi, nhiều như vậy, sở thích của cô nhóc này nhiều loại thế?

“Cái này đi.” Thạch Tiểu Tiểu tiện tay rút ra một tờ nằm trong đồng đơn đăng ký, thay ai đó quyết định.

“Hử? Câu lạc bộ kịch nói.”

“Phải, cái đó đi.”

“Nhưng mà ——” Người nào đó nhìn những đơn đăng ký khác trong tay, có chút không nỡ nói.

“Còn nói nữa thì cậu tự chọn đi.” Thật là nhiều lời thừa thãi.

“Được, tớ biết rồi, vậy câu lạc bộ kịch nói đi, tớ đi nộp đơn đăng ký đây, à, Tiểu Tiểu, cậu muốn đến câu lạc bộ nào?” Người nào đó chạy vài bước đột nhiên nhận ra quay đầu lại hỏi.

Còn cần phải nói à, đương nhiên là cái đó rồi.

Nhìn thấy trong tay có thêm một tờ đăng ký giống y như đúc, người nào đó vui vẻ nói: “Tiểu Tiểu, cậu cũng chọn giống tớ à, thật tốt quá, sau này chúng ta có thể ở chung mỗi ngày.”

Đã ở chung với nhau suốt, cùng trường cùng lớp cộng thêm cùng ký túc xá, hiện tại ngay cả câu lạc bộ cũng ở chung, mình thật sự thành toàn chức bảo mẫu rồi. Thạch Tiểu Tiểu tự giấu trong lòng, nhưng trông thấy nụ cười tươi tắn của ai đó, cô cảm thấy tất cả đều đáng giá, chỉ cần Tiêu Vũ vui là được rồi, ai bảo cậu là bạn thân của tớ.

Trải qua cuộc phỏng vấn đơn giản, Tiêu Vũ và Thạch Tiểu Tiểu đều thuận lợi gia nhập câu lạc bộ kịch nói, bắt đầu cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ của hai cô.

“Bạn học Tiêu Vũ, xin bạn nhận lấy cái này.”

“Ồ?” Nhìn thấy bức thư đưa đến trước mắt, Tiêu Vũ nghi hoặc nhìn sang Thạch Tiểu Tiểu đứng bên cạnh hỏi, “Tiểu Tiểu, là ý gì thế?”

Lại nữa rồi. Thạch Tiểu Tiểu lấy tay bóp trán, đau đầu không thôi. Từ sau khi cô nhóc này thể hiện tài năng ở câu lạc bộ kịch nói, chuyện như vậy nhìn mãi quen mắt, nhưng đều bị cô âm thầm giấu đi, nhưng hôm nay ——

Cô liếc mắt đánh giá anh chàng nam sinh trước mắt, ừm, tướng mạo tuần tú, dáng người không tồi, đáng tiếc —— Tiểu Tiểu âm thầm thương hại anh chàng nam sinh này, nhưng lời từ chối vẫn phải nói ra.

“Vị bạn học này, anh lấy thư về đi, cô ấy sẽ không nhận đâu.”

“Là vậy à. Thế làm quen bạn bè chắc được nhỉ, tôi tên là Lâm Phong.”

Không biết có phải là ảo giác của cô không, Tiểu Tiểu cảm thấy anh chàng nam sinh tên là Lâm Phong kia hình như chẳng có chút cảm xúc hợp với người vừa bị từ chối, ngược lại bình thản chấp nhận.

Tiểu Tiểu ngờ vực nhìn sắc mặt tươi cười của anh ta, cô hơi ngẩn ngơ.

“Tiêu Vũ, cuối tuần chúng ta cùng đi chơi nhé.” Lâm Phong đã coi như quen thân với hai cô, mở lời mời mọc.

“Ừm, chuyện này...”

“Tiểu Tiểu, cùng đi, được không.” Nhìn thấy sắc mặt khó xử của Tiêu Vũ, Lâm Phong vui vẻ lên tiếng thay cô.

Thạch Tiểu Tiểu vốn muốn dứt khoát từ chối, nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt to long lánh mong chờ của Tiêu Vũ, cô chỉ có thể lựa chọn đồng ý.

“Yeah!”

Hồ ly! Nhìn thấy khuôn mặt nào đó đắc ý, Tiểu Tiểu nhin không được oán thăm.

“Tôi nói cho anh biết, anh không có hy vọng đâu, đừng lãng phí thời gian.” Thừa dịp ai đó đang chơi vui vẻ, Tiểu Tiểu cảnh cáo người bên cạnh.

“Tôi cũng không nghĩ vậy.” Người kia lại nói như đã tính trước mọi việc.

“Anh ——”

“A, đẹp quá, Tiểu Tiểu, cậu mau đến xem, chỗ này đẹp quá.”

“Ừ ừ, tớ qua ngay.” Thạch Tiểu Tiểu vừa bất đắc dĩ nhận lời, vừa không quên tiếp tục cảnh cáo, “Tôi nói cho anh biết, anh tốt nhất bỏ cuộc sớm đi, bằng không chờ cậu ta đến đây, anh sẽ ——”

“Cậu ta?”

A, nguy rồi, lộ tẩy, thật là, mình quan tâm con hồ ly này làm gì.

“À, không có gì, chúng ta đến bên kia đi.”

Lâm Phong nghi ngờ nhìn Tiểu Tiểu vội vàng chạy đi, trong lòng anh ta có nghi hoặc nhưng không để ý, dù sao mục đích của anh ta...

“Tiểu Tiểu mau qua đây —— ơ?”

“Sao thế?” Tiểu Tiểu vội vàng tới nơi trông thấy Tiêu Vũ sững sờ đứng tại chỗ, cô hỏi.

“Hình như tớ thấy cậu ấy.”

“Cậu ấy? Ai?”

“Không, có lẽ tớ nhìn nhầm rồi, lại đây chúng ta tiếp tục chơi đi.”

Cậu ta? Chẳng lẽ cậu ta đã trở lại rồi?

5. Chương 5: Gặp Lại

“Cậu nghe nói gì không, lớp chúng ta sắp có một nam sinh sắp chuyển tới, nghe nói đẹp trai lắm.”

“Phải không, phải không?”

“Ừ, hôm nay khi tớ đến văn phòng thầy hướng dẫn thì nhìn thấy, chắc là lớp chúng ta rồi.”

“Vậy tốt quá rồi, trai đẹp đó ~”

Phần lớn các nữ sinh đang mê mẩn không nhìn thấy Tiêu Vũ ở đằng sau đang trong trạng thái trầm tư.

“Sao thế, Tiêu Vũ chúng ta cũng biết suy nghĩ ư?” Tiểu Tiểu mang theo ý châm chọc nói.

“...”

“Này, Tiêu Vũ, đầu cậu ngập nước kìa.”

“...”

“Vũ thôi, xem ra tớ không ra tuyệt chiêu là không được.” Tiểu Tiểu cười như kẻ trộm kẻ sát vào ai đó gương mặt đang đỏ ửng, cô dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được cất tiếng, “Tiểu tử Tiêu đến rồi.”

“Á! Cái gì? Cậu ta đến đây, người ở đâu?” Tiêu Vũ giật mình, nếu đây không phải là phòng học, e rằng cô đã nhảy dựng lên rồi.

“Chắc, hiệu nghiệm thật.”

“Tiểu Tiểu thôi, cậu gạt tớ.”

“Tớ không hề gạt cậu.” Lời nói của Tiểu Tiểu bị nuốt trở về bởi sự xuất hiện đột ngột của giáo viên hướng dẫn.

Khoảnh khắc thầy hướng dẫn bước vào, phòng học lặng ngắt như tờ, thầy hướng dẫn cười rất “hiền từ”.

“Này, Tiểu Tiểu, sao tớ cảm thấy có bầu không khí chẳng lành nhỉ.”

“Suyt, đừng nói chuyện, thầy hướng dẫn đang nhìn cậu đấy.” Cô nhóc này khi nào mới nhạy bén lên đây.

“Các em hãy nghe tôi nói, hôm nay lớp chúng ta có một sinh viên mới chuyển tới...”

Lời nói sau đó của thầy hướng dẫn bị chìm ngập trong một trận hét to.

“Khụ khụ, các em kiểm chế tâm trạng của mình chút đi, được rồi, chuyện còn lại giao cho em.” Thầy hướng dẫn nói với người đứng ở cửa.

Tiêu Vũ nhất thời cảm thấy một hơi thở vô cùng quen thuộc phả vào mặt. Cô mở to đôi mắt, nhìn thấy một người tao nhã đi lên bục giảng, trong nháy mắt cô cảm thấy tận thế đã đến trước thời hạn.

Tiểu tử, rốt cuộc không nhìn được nữa rồi. Tiểu Tiểu nhìn anh chàng nam sinh tuấn tú phóng khoáng trên bục giảng, oán thăm một câu.

“Chào mọi người, tôi tên là Tiêu Vũ.” Người trên bục giảng lịch thiệp cất tiếng, giọng nói ấm áp khiến ột đám nữ sinh lại thét lên một trận.

“Tiêu Vũ, cậu ta cùng tên với bạn đấy, hai người quen biết nhau hả?” Bạn học Giáp đột nhiên tò mò hỏi han.

“Tớ và cậu ta ——” không quen biết.

“Tôi và cô ấy là thanh mai trúc mã.”

“Cái gì!”

Nhìn thấy đáy mắt Tiêu Vũ đã tràn đầy lửa giận, anh nở nụ cười ác ý.

...

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, tôi nghe nói rồi, là thật sao?” Lâm Phong vừa tan lớp liền chạy tới, vội vàng chứng thực.

“Đương nhiên ——”

“Là thật.” Đột nhiên xuất hiện âm thanh khiến Tiêu Vũ hoảng sợ, nhất là chủ nhân của âm thanh kia vẫn là kẻ khiến người ta chán ghét.

Tiêu Vũ không để tâm đến sự cự tuyệt của Tiêu Vũ, anh không mời mà đến tự nhiên ngồi bên cạnh Tiêu Vũ, tư thế thân mật, thuận tiện liếc mắt nhìn sinh vật cùng giới kia, ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Tiêu Vũ bĩu môi trông thấy khuôn mặt hả hê của cô bạn thân, cô trút giận lên người bên cạnh, nhéo anh một cái.

“Ow, Tiêu Vũ, cậu mưu sát chồng.” Tiêu Vũ làm ra vẻ uất ức.

“Ai là chồng hả, cậu là đồ vô lại, không thèm để ý tới cậu, Tiểu Tiểu chúng ta đi thôi.”

Tiểu Vũ, em còn có thể trốn bao lâu nữa? Tiêu Vũ mang theo chút yêu chiều nhìn cô gái bị chọc tức bỏ đi, nở cười bao trùm cả khuôn mặt tuần tú.

“Cậu nghiêm túc chứ?” Lâm Phong trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

“Cậu nói đi, tôi đã chờ cô ấy 18 năm.”

“Tốt nhất là vậy.”

“Thế nào, cậu định bỏ cuộc à, nhưng mà cậu không bỏ cuộc cũng không được, cô ấy là của tôi.” Ngữ khí tràn đầy tự tin, nghe thế nào cũng cảm thấy vênh vao.

“Ha ha, ngay từ đầu mục tiêu của tôi cũng không phải cô ấy.”

“Chẳng lẽ?”

“Cho nên nói, chúng ta là đồng đội.”

Hai chàng trai nhìn nhau cười, lúc này đạt được nhận thức chung.

...

“Tớ nghe nói Tiêu Vũ có người thích rồi.”

“Thật hả, vậy nghĩa là tớ hết hy vọng rồi.”

“Vừa nghe được tin này tớ cũng kinh ngạc, haiz, nam sinh trường chúng ta nếu không phải là cây đã có chủ thì chính là một đám tầm thường, nữ sinh chúng ta có số khổ mà.”

Âm thanh của hai nữ sinh dần đi xa, một cánh cửa khác trong toilet chậm chậm mở ra, đi ra chính là sắc mặt khó tin của Tiêu Vũ.

Tên kia có người thích rồi? Sao mình không biết nhỉ? Không đúng, không đúng, vì sao mình phải biết? Cậu ta có người thích hay không mình lo làm gì? Cậu ta có bạn gái rồi thì sẽ không quấn lấy mình nữa, đúng, mình nên vui lên, nhưng mà...

“A, xin lỗi.” Tiêu Vũ cảm thấy mình đụng phải người khác, sau khi xin lỗi cô liền thất thần rời đi, hoàn toàn không biết mình đụng trúng ai, trong miệng vẫn lẩm bẩm, “...Cậu ta thích ai, chẳng liên quan đến mình...”

Trông thấy người đụng mình lẩm bẩm rời đi, khóe miệng của người bị đụng hơi cong lên, anh nhỏ giọng nói với bóng lưng đang đi, “Xem ra có người giúp mình rồi, nha đầu kia rất cuộc thông suốt.”

“Tiểu Vũ, cậu sao vậy?” Nhìn thấy Tiêu Vũ bất thường, Tiểu Tiểu vô cùng lo lắng hỏi.

“A, không có gì, Tiểu Tiểu, có phải bọn mình nên đến câu lạc bộ không?”

“Ồ.” Tiểu Tiểu nhìn thấy khuôn mặt ngẩn ngơ của cô bạn, cô nhúc nhích đầu suy nghĩ chẳng lẽ tiểu tử kia bắt đầu hành động rồi.

Gần cuối học kỳ, nhà trường chuẩn bị tổ chức buổi liên hoan cho các đoàn thể xã hội, mỗi câu lạc bộ phải đưa ra một tiết mục đặc sắc của mình, câu lạc bộ kịch nói đương nhiên chuẩn bị một buổi diễn kịch, cho nên trong khoảng thời gian này nhóm người Tiêu Vũ đang khẩn trương tập luyện, cũng chỉ có lúc tập luyện cô mới có thể tạm thời đặt chuyện phiền não kia ra sau đầu.

Năm nay câu lạc bộ kịch nói biểu diễn phiên bản chế từ vở kịch “Romeo và Juliet”, kịch bản đại khái xây dựng thế này: câu chuyện diễn ra tại thành phố Verona, dưới sự thống trị của gia tộc Capulet, dùng sức mạnh thần bí mà phát triển thành phố này lớn mạnh, nhưng 14 năm trước bởi vì gia tộc Montague nổi loạn mà mất đi hòa bình. Dưới sự áp chế của bạo quân, chênh lệch giữa bần phú trong quốc gia ngày càng nghiêm trọng. Juliet mang trong mình huyết thống vua chúa may mắn còn sống sót, từ bé đã được nuôi nấng như bị một đứa con trai, dùng tên giả Lorita lãnh đạo cuộc chiến phục quốc. Trong một buổi tiệc, Romeo tuần tú phóng khoáng cùng Juliet nữ cải nam trang gặp gỡ rồi trở thành bạn bè, trong lúc kết giao tình cảm của hai người từ tình bạn thăng hoa thành tình yêu, nhưng Juliet rơi vào phiền não sâu thẳm, tình yêu và báo thù đã tra tấn trái tim thiếu nữ đầy thương tích. Tình yêu không có kết cục đã định trước, hạ màn bằng cái chết của hai người.

Nói là bản chế bởi vì đã sửa đổi tình tiết, còn cho Juliet đóng giả nam. Vai diễn Juliet do ngôi sao mới Tiêu Vũ đảm nhiệm, Romeo do một đàn anh thâm niên diễn, vai của Tiểu Tiểu là chị họ Juliet, là người kiên quyết ủng hộ tình yêu của hai người.

Sau cuộc tập luyện căng thẳng, Tiêu Vũ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một lúc.

“Tiểu Vũ, cậu có mệt không?”

Một chai nước đưa tới trước mắt cô.

“Ồ, không sao.” Tiêu Vũ uống một ngụm nước, cô nhìn thấy học trưởng diễn vai Romeo đi tới trước phòng cảnh ăn sau bắt đầu tập diễn, đột nhiên ——

“Á ——”

6. Chương 6: Đột Biến

“Á ——”

Sau tiếng thét chói tai, tất cả mọi người đều chạy đến trước phòng cảnh đột nhiên sập xuống, luống cuống tay chân kéo học trưởng bị đè bên dưới ra ngoài.

“Học trưởng, học trưởng, anh có sao không?”

“À, đừng lo, chỉ là chân hình như bị đè trúng thôi.”

“Mau đưa học trưởng đến phòng y tế.”

“Đúng rồi.”

Vị học trưởng kia bởi vì gãy xương chân nhẹ mà rút khỏi buổi diễn, vai diễn Romeo bắt buộc phải chọn người mới.

Sau khi trải qua một cuộc lựa chọn, Romeo mới cuối cùng ra mắt mọi người.

“Hi, chào mọi người, tôi là Tiêu Vũ thay thế học trưởng diễn vai Romeo, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Khóe môi giương lên nụ cười khiến người ta mất hồn, đồng chí Tiêu Vũ nhận được không ít sự tán thành.

“A —— đẹp trai quá!”

Trong tiếng thét chói tai Tiêu Vũ hoàn toàn ngây người, tại sao tên này xuất hiện tại đây, cậu ta không phải là thành viên mà.

“Tiêu Vũ, cậu ấy là diễn viên giỏi nhất trong câu lạc bộ kịch nói hội học cao trung, là anh đặc biệt mời cậu ấy đến.” Một âm thanh đột nhiên truyền đến từ phía sau Tiêu Vũ, giải đáp thắc mắc của cô.

“Ồ, hội trưởng? Anh làm sao quen biết cậu ta.”

“Ha ha, cậu ấy là đàn em của tôi hội cao trung.”

Cao trung, phải không? Đúng vậy, thời cao trung của anh là một khoảng trống đối với cô.

“Được rồi, bắt đầu tập luyện đi, thời gian không nhiều lắm, chúng ta phải nắm chặt.” Không để ý vẻ mặt cô đơn của Tiêu Vũ, hội trưởng tuyên bố bắt đầu tập luyện.

“Tiểu Vũ, em chuyên tâm một chút.”

“A? Vâng, em xin lỗi.”

Nhìn thấy chàng thiếu niên trước mắt thay đổi rất nhiều, Tiêu Vũ chợt cảm thấy rất xa lạ, khoảng trống của ba năm kia thật sự không thể lấp vào ư?

“Tiểu Vũ, cậu suy nghĩ gì đó?”

“Không —— cậu tới gần tôi làm gì.” Nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng đại trước mắt mình, Tiêu Vũ tỏ vẻ chán ghét nói.

“Ha ha, Tiểu Vũ, có phải tớ rất đẹp trai không?”

“Đẹp trai.” Cô giống như bị mê hoặc mà trả lời, nhưng sau đó tỉnh táo ngay lập tức, sửa lại lời nói, “Đẹp trai cái đầu cậu.”

“Tớ biết tớ rất đẹp trai mà.” Tiêu Vũ cười vô lại.

“Cậu ——”

“Tớ thế nào, Tiểu Vũ thân yêu.”

“Cậu —— vô liêm sỉ.”

“Ha ha ——” Nhìn thấy một bóng dáng nào đó chạy trốn chết, Tiêu Vũ nhin không được cười to.

“Tính cách của cậu vẫn tinh quái như vậy, học đệ.” Một bàn tay đặt lên vai Tiêu Vũ, đàn anh hội trưởng trêu chọc nói.

“Lần này cảm ơn học trưởng.”

“Nếu diễn tệ, coi tôi trừng trị cậu thế nào.”

“Em biết mà.”

“Ha ha ——”

...

“Tiểu Tiểu, dạo này cậu hơi lạ đấy.”

“Tớ, có sao?”

“Có.”

“Cậu nhạy cảm quá rồi.”

“Thế ư?” Tiêu Vũ hơi ngờ vực nhìn chằm chằm khuôn mặt mất tự nhiên của Tiểu Tiểu, cô không tin.

“Được rồi, tớ không sao, cậu nên lo lắng diễn xuất của cậu đi, đừng quên, ngày mai biểu diễn chính thức đó.”

“Ồ, nhưng Tiểu Tiểu à, nếu cậu có việc nhất định phải nói với tớ đấy.”

“Được rồi, được rồi, đi ngủ sớm đi.”

“Ồ.”

...

Lúc này câu lạc bộ kịch nói đang tập diễn màn thứ hai, Juliet muốn nói rõ thân phận của mình với Romeo nhưng bị quấy rầy bởi sự xuất hiện của anh họ Romeo.

Romeo: bạn thân mến, cậu mời tôi đến đây có chuyện muốn nói với tôi sao?

Juliet: Romeo thân mến, khuya như vậy gọi anh ra đây cũng là phương sách cuối cùng.

Romeo: Lorita thân mến (tên giả của Juliet), cậu cho rằng tôi sẽ để ý sao?

Juliet: à, đương nhiên là không, bạn của tôi.

Romeo: thế thì cậu có chuyện gì muốn nói với tôi?

Juliet: tôi ——

Paris: a, nhìn xem ai đây, không phải là em họ thân mến của ta đây sao, mèo con đáng yêu này là bạn của cậu ư?

Romeo: anh họ thân mến, đây là Lorita bạn của em. Lorita, đây là anh họ của tôi —— nam tước Paris.

Juliet: chào buổi tối, nam tước.

Paris: chào buổi tối, ta đã làm phiền hai người sao?

Juliet: không, không, không có việc gì, tôi xin cáo từ trước, chúc ngài ngủ ngon.

(Paris gật đầu tỏ ý, Romeo trầm tư nhìn Juliet bỏ đi...)

“Tốt, dừng.” Hội trưởng đảm nhiệm chức đạo diễn la to, mọi người đều tìm chỗ nghỉ ngơi.

“Này, nước.” Một bàn tay vươn tới, trong tay còn có một chai nước khoáng.

Tiêu Vũ ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Tiêu Vũ, sững sờ một lúc cô vươn tay cầm lấy chai nước.

Tiêu Vũ lau mồ hôi trên mặt rồi ngồi xuống cạnh Tiêu Vũ, hai tay chống ra sau người, ngửa mặt nhìn lên trên, khóe miệng hiện lên nụ cười như có như không.

Giọt nước trong suốt dọc theo sợi tóc mềm mại của anh rơi xuống.

...

Buổi diễn tập chuẩn bị tỉ mỉ cuối cùng được trình diễn.

Khi Romeo và Juliet cùng tự tử, buổi diễn tuyên bố kết thúc.

Sau khi lên sân khấu chào cảm ơn, Tiểu Tiểu lập tức phát hiện Tiêu Vũ khác thường.

“Tiêu Vũ, mặt cậu sao đỏ thế?”

“Không có gì, tớ ra ngoài hít thở không khí đây.”

Nhìn thấy Tiêu Vũ hồn vía lên mây đi ra ngoài, Tiểu Tiểu lập tức chuyển sang người nào đó đang cười thần bí để hỏi tội: “Rốt cuộc cậu đã làm gì với Tiêu Vũ hả?”

“Trước công chúng, cậu nói xem tôi có thể làm được gì.”

“Ai biết được, cái đồ khoác da sói như cậu có thể làm gì tốt chứ.”

“Ha ha, người hiểu tôi cũng chỉ có Tiểu Tiểu.”

“Thôi đi, sau này tôi giao cô ấy cho cậu, nhiệm vụ đã hoàn thành tôi cũng nên rút lui.”

“Mấy năm nay cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy.” Người nào đó đột nhiên đứng đắn khiến Tiểu Tiểu hoảng sợ.

“Cậu, không bị sốt đến hồ đồ rồi chứ.”

Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, được.

“Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy Lâm Phong.”

“Cái gì, ở đâu?” Tiểu Tiểu lập tức như chim sợ cành cong nhìn xung quanh, cô dùng tốc độ nhanh nhất thay trang phục —— chạy trốn.

Ha ha, xem ra hành động của tên kia cũng mau lẹ ghê.

...

Tiêu Vũ ôm hai má đỏ bừng ngồi xổm dưới tàng cây, có cảm giác như nằm mơ.

Vừa rồi, ngay lúc cô ôm Romeo tự tử, cô nghe được một câu, một câu rất nhỏ nhẹ nhưng gõ mạnh vào trái tim cô.

Có phải cô nghe lầm không, nhưng mà rõ ràng như vậy.

Cô đang nằm mơ chẳng, nhưng mà rõ ràng là ban ngày, ai lại nằm mơ chứ.

Cô, haiz, lòng dạ cô rối bời, câu “Tớ thích cậu” là thật hay giả?

“Biết cậu trốn ở đây mà.” Âm thanh quen thuộc khiến Tiêu Vũ lập tức đứng lên chuẩn bị chạy trốn, nhưng lại bị giam cầm trong lồng ngực rộng lớn.

“Cậu còn muốn chạy trốn tới khi nào?” Hơi nóng phảng phất bên tai, lỗ tai cô trở nên đỏ rần.

“Cậu ——”

“Lời tớ nói là thật.”

“Thật sao?”

“Thật sự, Juliet của tớ.”

“Cậu —— cậu bắt nạt tớ.”

“Tớ không có.”

“Cậu có, cậu luôn luôn bắt nạt tớ, ngay cả tên cậu cũng bắt nạt tớ.”

“Tớ đâu có.”

“Cậu có mà, bởi vì cùng tên với cậu tớ đã chịu không ít uất ức, mỗi lần khi gọi tên, tớ không biết gọi cậu hay là gọi tớ, tớ ghét bị người ta so sánh với cậu, tớ ghét cậu, tớ ghét cậu.”

“Được được được, tớ biết, cậu ghét tớ, đừng khóc được không.”

“Tại sao cậu phải đi, bỏ lại tớ một mình.”

“Bởi vì tớ muốn cho cậu biết, cậu chỉ thuộc về tớ, tớ và cậu ngay từ đầu tình yêu của chúng mình đã được định trước, mặc dù xoay chuyển bao nhiêu vòng, cuối cùng cậu vẫn sẽ trở về trong lòng tớ.”

“Tớ không thuộc về cậu.”

“Phải, tớ hiểu, là tớ thuộc về cậu, được chưa.”

“...Cậu là của tớ, ngay từ đầu đã là của tớ...”

“Phải, tên chúng mình chính là sợi tơ hồng cột chặt chúng mình vào nhau, cậu và tớ không ai có thể trốn thoát.”

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cung-ten>